

OLÁH ANDRÁS

FEGYVERTELENÜL

„Ma azt gondoltam, kellene
fegyver nekünk is, szelídeknek.”
(Ratkó József)

*utolért a ki tudja hányadik halál
megadón rád nyitja szemét a vak
ám együttérzést sehol sem talál
– a versekből is kihaltak a szavak*

*Isten goromba torlaszokat emel
– a korszellem sötétje rátapad –
csak a kívülállás mérge felel
s maradunk látszat a kényszerek alatt*

*sorsunk a sodró árban elmerülni
bezárt ajtók teremtik a magányt
s a dezertáló emlékezet tűri
hogy újra keresztet szüljenek a fák*

AMIKOR EGYMÁSNAK FÁJUNK

*megszegtük az érvényes előírásokat
s már nincs aki korrigáljon...
még visszaköszön a sietős koránkelés
a mosatlan kávéscsésze a szökésben
lévő cipő szapora koppanása
s a harangszó amely meglopta az utolsó
reggelt amikor csak azért is magad alá
gyúrted a párnát hogy aztán
megbocsáthatatlanul egyedül maradj
egyszerűbb volna meghunyászkodva*

*odébbállni mint eljutni hozzád
most mégis árulásaink nyomába eredek
nem az ölelés hiányzik nem a kalandvágy
hajszol hisz tudom hiába érlek utol
tovább futsz úgyis pedig nem
váltóbotot cipelek utánad csak egy párás
nyári reggel emlékért amely miatt folyton
indulófélben vagyok hogy alagútjainkat
bejárjam újra – míg te alvást színelve
átköltözöl egy másik mesébe*

MINDEN GYANÚ FELETT

*hiheti-e valaki hogy ami volt
már szóra sem érdemes
más nyelven beszél a lélek és a test
s amíg nem tudunk elszámolni
újra és újra felszínre törnek
a defektes tegnapok
pedig a múlt sem kizárólag a miénk
csak a kiúttalanság
hamar beesteledik s mi elhisszük
hogy meg lehet szokni a sötétet is...
menekülünk a hallgatásba
elfertőződött sebek vagyunk
de amikor most maréknyi
csöndből bizalmat gyúr az idő
hogy kárpótoljon szakadt ingéért
annak a gyalázatos nyárnak
mi maradhatunk-e minden gyanú felett*